

Fırtınanın Esareti

– Sevgi Korkusuz · 06 Nisan 2014

Güneşin erken doğduğu toprakların çetin kışı yine tam karşımda şiddetini haykırıyordu. Üstelik bu defa gelişi çok farklıydı. Kar, arkadaşı fırtınayı da yanına alıp gelmişti. Bu müthiş ikili, etraftaki tüm sesleri susturmuş, yürek hoplatan uğultusuyla naralar atıyordu.

Elektrikli zilden görevi devir alan seyyar okul zili vakitsiz çalmaya başlamıştı. Bu zamansız sesleniş, fırtınanın daha da şiddetleneceğinin habercisiydi. Hademe Mustafa Ağabey, elindeki zili sallayarak sesleniyordu.

-Çocuklar, fırtınadan dolayı okul tatil oldu!

Kar, kışın eğlenceli oyunların vazgeçilmezi, fırtına ise oyunbozan şımarık bir çocuk... Bu şımarık çocuk, heybetli görüntüsü ve şiddetli gürültüsüyle beni öğretmenimin yanında tehdit etmeye başlamıştı. Seyyar zilin sesine eşlik eden bu habere sevinip sevinmemek arasında gidip gelmeye başlamıştım.

Kar ve fırtına uzaklardan gelen yatılı misafır gibiydi. Kar geldiği zaman uzun süre kalırdı. İyi bir arkadaştı. Fırtına ise her ziyaretinde buz gibi eser, ortalığı toz dumana katar ve giderdi. Onu hiç sevmezdim. Kar ile samimi dostluğuma fitne karıştırır, aramıza girer ve bozgunculuk yapardı.

Yediden yetmişe hepimiz karlı kışla yaşamaya alışkıktık. Kara kışın bağrında doğup onunla ahbab olmuştuk. Onunla öğreniyorduk mücadeleyi, düşünce tekrar kalkmayı, cesareti...

Öğretmenimiz tembihliyordu:

-Çocuklar montlarınızın fermuarını çekip, şapkalarınızı sıkı kapatın. Eldivenlerinizi takın...

Sıkı sıkı giyindim. Atkıyı arkadan bağladım, sadece gözlerim açıkta... Sırtımda dikdörtgenimsi okul çantam... Mahalle arkadaşlarımla okul kapısında buluştuk. Evlerimize doğru yola çıkarken, "sürüden ayrılanı kurt kapar" misali küçük gruplar oluşturduk. Dışarıda olmamız gerektiği bir vakitte yollardaydık. Büyüklerimizin gelip bizi götürmeleri için hepimiz içten içe dualar mırıldanıyorduk.

Teknoloji henüz bugünkü seviyesine ulaşmamıştı. Telefonlar ise cebe sığacak kadar küçük değildi. En ideal mesaj sistemi belediye hoparlöründen yapılan anonslardı. Fırtına elektrik hatlarını kopararak buna da engel oluyordu. Yolumuza hazırlanmış ilk tuzaklardan birisiydi, elektrik kesintisi.

Aynı mahalleden dokuz on arkadaştık. Ben çömezler sınıfındaydım; en kıdemlimiz ise beşinci sınıf öğrencisiydi. Yani en küçükten en büyüğe hepimiz çocuktuk.

Her tarafı kaplayan beyaz örtünün savruntusu göz açtırmıyordu. Çetin şartların cesur çocuğuydum. Ya da kendini cesur sanan cılız bir çocuk...

Bir grup arkadaş el ele tutuşup zorluklara meydan okurcasına ilerlemeye çalışıyorduk. Fırtına, bu samimi dostluğumuzu ve kenetlenen ellerimizi kıskanmış gibiydi. Yaramaz bir çocuk gibi tüm gücüyle bizi itekliyor ve birimizi yere düşürdükten sonra karşımıza geçip kahkaha atıyordu. Her düştüğümde elini tutarak kalktıgım arkadaşımından biraz umut biraz da cesaret alıyordum.

Yol güzergâhına boy boy tuzaklar hazırlamıştı. Engebeleri göremeyecek kadar beyaz bir örtü... Yolu tahmini yürüyorduk. Yağan kar küçük bedenlerimizi beline kadar yutuyordu. Çukurlar, dere, tepe... Her

yer kalemle çizilmişçesine düz ve bembeyaz.

Başımı öne eğdiren fırtına, tavır almak niyetiyle baş kaldırdığımda, avuçladığı kar tanelerini gözlerime atıyordu. Hiddetinden korkup tekrar başımı öne eğerek kırmızı çizmelerime bakıyordum. Görebildiğim tek renk ayaklarımdaki kırmızı çizmelerimdi. Gözaltına kadar örtmeye çalıştığım atkım sıyrıldıkça, fırtına tokat gibi yanaklarıma çarpıyordu.

Kar kürtünlerine saplanan ayaklarımı çekip ileriye adım atmak için tüm gücümle mücadele ediyordum. Çırpınışlarımızı izleyip, çizgi filmlerde ki korkunç karakterlerin ürkütücü sesi gibi çığlıklar atıyordu. Fırtına olanca gücüyle uğuldayarak yüreğimi, soğuk nefesiyle de bedenimi üşütüyordu. Dakikalar ilerledikçe küçük bedenimdeki üşüme hissi diğer evrelerine geçiş yapıyordu. Hem içten hem dıştan kalbimi ve bedenimi sarsıyordu. Dizime kadar çıkan kırmızı çizmemin üstünden topak topak giren karlar ayak parmaklarıma ulaşmıştı. Çizmelerimde biriken karın erimiş hali ayaklarımı donduruyordu. Fırtına beni ağlatmak için uğraşıyordu, ben de ağlamamak için...

-Dur, bırak onu! O benim...

Açılmaması için elimle tutmaya çalıştığım atkıyı, bir hışımla alıp kaçırdı. En sevdiğim renkten örmüştü annem. Kiskanmıştı, annemin bana ördüğü atkıyı. Öyle çabukkaçırıyordu ki, arkasından yetişemeyeceğim kadar hızlıydı.

Her düştüğümde ayağa kalkmamam için bütün gücüyle omuzlarıma bastırıyordu. Bende alacağı var gibiydi. Atkıyı almıştı. Başka ne verebilirim ki? Acaba eldivenleri de mi istiyordu? Vermeliydim, eğer isteği buysa. Annem bana yine dokur.

-Al, eldivenlerimi de al! Beni bırak, evime, anneme gitmek istiyorum.

Islanmış ve buz tutmuş eldivenlerimi çıkarıp, omuzlarıma bastıran ellerine bıraktım. Onu da aldı ve götürdü.

Arkadaşlarım beni fırtınanın elinden kurtarmak için kar kürtününden çıkarmaya çalışıyorlardı. Parmak uçlarında kaşını başlayan kızarmış ellerimi kara bastırarak bir kez daha ayağa kalktım. Eldivensiz ellerimi ısıtma görevi de montumun ceplerine kalmıştı.

Fırtınanın pençesinde mücadele ederken, kulağıma ilişen ikinci bir uğultu aniden vücudumdaki kan akışını hızlandırdı. Uzaklardan gelen bu uğultu yüreğimize sinen korkuyu ikiye katlamıştı. Erkek arkadaşlar bilmişçesine haykırmaya başladılar:

-Eyvah, bu uğultu kurdun uluması!.. Kurt inmiş, hızlı yürüyün!..

Eyvahlar olsun! Aç kurtlar gelirse hepimizi parçalar. Kurdun pençesine düşmemek için fırtınanın el ve ayaklarını öpmek istiyorduk. Çare ararcasına çırpınmaya başladık. Sanki çıkmaz sokakta sıkışıp kalmıştık. Cesur gibi görünmekten vazgeçerek ağlamaya başladım. Abla ve ağabeylerim benim gibi paniğe kapılan küçükleri sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Karlı yolda daha hızlı ilerleyebilmemiz için fikirler üretmeye başladılar:

-Olduğunuz yere çantalarınızı bırakın, sırtımız boş olursa daha hızlı koşarız!..

Önce atkım, sonra eldivenlerim... Sıra çantama gelmişti, çaresiz onu da bıraktım. Fırtına, bana ait olanları tek tek alıyordu.

Soğuk, ağızımdan girerek bronşlarımdan geçip ciğerlerime inmişti. Koşmak için bir hayli güç harcıyordum ama koşamıyordum. Sanırım dalağım şişmişti. Karın boşluğumda başlayan ağır nefesimi

kesiyordu. Soğuk ve korku her bir hücreme eşit miktarda işliyordu...

Belli belirsiz bir umut uzaklardan göz kırpmaya başlamıştı. Nihayet mahalleye ulaşmıştık ve herkes evinin sokağına ayrılmıştı. Yoldaşlarımdan ayrılıp mücadeleye yalnız devam edecektim. Evim ilk sokağın sonun da, tepenin başındaydı. Dik bir yokuşun en aşağısındaydım. Yukarıya doğru bakarak kar savruntuları arasından evimi görmeye çalışıyordum. Görebilmek belki de dizime derman olacaktı. Kaç defa düştüğümü hatırlamıyordum. Her defasında azaldığını hissettiğim takatim tamamen tükenmişti. Ayak parmaklarım kaşıntı ve acıdan keçeleşmişti sanki. Ellerimigörebiliyordum ama hissedemiyordum. Ayaklarım ve ellerimdeki uyuşmalar vücuduma doğruilerliyordu. Düştüğüm yerden kalkmak için gücümü toparlamaya çalışıyor ancak yine karın üzerine abanıyordum. Fırtına bademciklerimi şişirerek ses tellerimin önüne bent olmuştu. Nafile seslenişimi benden başka işiten yoktu. Serzenişlerim de bitmişti. İçimde büyüttüğüm umut fırtınaya teslim olmuştu. Annem bana beyaz bir yatak sermiş gibiydi. Ayaklarımı katlayarak yavaşça kıvrıldım. Uğultusuyla yüreğime korku salan fırtına, sanki ninni söylemeye başlamıştı. Kulağıma fısıldadığı uyku nağmelerine kayıtsız kalamıyordum. Fırtına tüm hırçınlığını bir kenara bırakıp, anne şefkati ile yorganımı örtmeye çalışıyordu.

Yazan: Sevgi Korkusuz